

nu vil have en Ret til at tiltræde, om end uden Forbehold, men der skal skaffes Majoritet af to Trediedele i Delegeretforsamlingen for vor Tiltræden, og der vil da kunne gives os Forskrifter af forskellig Art fra Forbundets Side som Betingelse for, at vi faar Lov at være med. Derfor er det rigtigt af os at tiltræde Forbundet inden denne Frists Udløb.

Endelig mener jeg, at man, naar man overvejer de Fordele og de Ulemper, som er forbundne med en Tiltræden af Forbundet, maa komme til det Resultat, at Fordelene er de overvejende. Som en af Hovedfordelene vil jeg nævne Bestemmelsen i Artikel 8 om Rustningernes Indskrænkning. Dette, at man bliver enig om paa een Gang, ikke at afruste, men at indskrænke i ganske væsentlig Grad de tunge Militærbyrder, som de europæiske Stater har baaret, er noget, som maa hilses med Glæde; og de Betæneligheder, som man med Rette har næret ved at indskrænke Militærvæsenet i en lille Stat, saa længe de andre Stater stod rustede til Tænderne, falder nu bort. Endvidere er der Beskyttelsen efter Artikel 10; ogsaa den tillægges jeg stor Betydning. Den Fordel faar alle Medlemmerne — og det er jo navnlig en Fordel for de smaa Stater —, at deres territoriale Integritet og deres politiske Uafhængighed paatager Forbundet og dets Medlemmer sig en Forpligtelse til at værne om; og dette maa vel at mærke antages at gælde ikke blot i Tilfælde af ulovlig Krig, men ogsaa i Tilfælde af lovlig Krig, idet man selv i Tilfælde, hvor en Stat skulde blive indviklet i en lovlig Krig med en af sine Naboer, maa kunne paaberaabe sig overfor Forbundet Bestemmelsen i Artikel 10 om, at Forbundet dog i det mindste vil sørge for, at denne lovlige Krig ikke bliver benyttet til at berøve den paagældende Stat dens Uafhængighed eller dens Territorium. Dette er en meget væsentlig Fordel og et af de Plus'er, som man maa tage i Betragtning, naar vi skal gøre Facit op. Jeg er med Hensyn til denne Bestemmelse i Artikel 10, som naturligvis ikke blot giver de smaa Stater Rettigheder, men ogsaa paalægger dem Forpligtelser, ganske enig med det ærede 10de Medlem for Hovedstaden (Borghjerg) i, at dens Betydning som berettigende de smaa Stater langt overvejer dens Betydning som forpligtende dem, og den er derfor for os et absolut Plus i Folkenes Forbunds Favør.

Jeg nævner endelig de indgaaende Bestemmelser om Bilæggelse af opstaaede Tvi-

stigheder, hvor man vel ikke har faaet obligatorisk Voldgift, men hvor det dog er et meget stort Fremskridt, at der paalægges Staterne den Pligt ikke at gribe til Vaaben mod hinanden, forinden deres Tvist har været forelagt enten en Voldgiftsret eller, hvis de ikke kan blive enige om det, i hvert Fald det internationale Raad, hvis Afgørelse eller Henstilling, hvis den er enstemmig, vil have en saadan Vægt, at de maa være pligtige at rette sig derefter. Selv om dette ikke er egentlig obligatorisk Voldgift, er det dog et meget stort Skridt hen derimod. Der er ganske vist den store Skavank, at hvis Sagen kommer for Folkenes Forbunds Raad, hvor den vil komme, hvis ikke begge Stater er enige om at gaa til Voldgift, og Raadet saa ikke kommer til en enstemmig Henstilling, men der er en Majoritet og en Minoritet indenfor Raadet med Hensyn til Stridighedens Afgørelse, saa er der ingen Bestemmelse i Forbundspagten om, hvad der da skal ske, og der er altsaa Mulighed for, at det kommer til en Krig. Men det er en Udvikling i den rigtige Retning, der er foreslaaet ved Bestemmelserne i Artiklerne 12—17.

Endelig vil jeg, saaledes som ogsaa det ærede 10de Medlem for Hovedstaden har gjort, nævne Bestemmelserne i Artikel 23 om sociale og økonomiske Forholdsregler, som Staterne vil drøfte og afgøre i fælles Interesse. Jeg vil henlede Opmærksomheden foruden paa Bestemmelserne i Artikel 23 a., som handler om Arbejderforholdene, paa Bestemmelserne under e., hvor der tales om, at Forbundsmedlemmerne vil „drage Omsorg for at sikre og vedligeholde Frihed for Handelsforbindelsen og Transit og en retfærdig Behandling for alle Forbundsmedlemmers Handel.“ Dette er et Løfte, som vil kunne faa stor Betydning, og det maa haabes, at de Stater, som har de store Kolonibesiddelser, hvor Raastofferne produceres, vil erindre og rette sig efter Ordene og Aanden i denne Bestemmelse, saaledes at disse Raastoffer ikke monopoliseres for enkelte Stater, men at der virkelig gives, som der staar, „en retfærdig Behandling for alle Forbundsmedlemmers Handel.“ Dette vil i høj Grad bidrage til at fjerne de Tvistigheder og den Konkurrence af økonomisk Art, som saa ofte har virket til at fremkalde Krig.

Men har vi saaledes set paa Hovedfordelene, maa vi ogsaa se lidt paa Reversen af Medaillen, som det hedder i den norske Komité's Betænkning, og til Reversen af Medaillen hører Bestemmelserne i Art. 16